

Είμαστε Είμαστε εδώ Είμαστε παντού Εικόνα από το μέλλον

Αν δεν καώ εγώ, αν δεν καείς εσύ, αν δεν καούμε εμείς, πώς θα γενούνε τα σκοτάδια ήλμψη;
Ναζίμ Χικμέτ / "Όπως ο Κερέμ"

Με τον φόβο στα δόντια το σκυλολόι ουρλιάζει: επιστρέψτε στην κανονικότητα – τέλειωσε το πανηγύρι των τρελών. Οι φιλόλογοι της αφομοίωσης έχουν ήδη αρχίσει να ξεθάβουν τα κοφτερά τους χάρδια: «Είμαστε έτοιμοι να ξεχάσουμε, να κατανοήσουμε να εξαργυρώσουμε τις ατασθαλίες των περασμένων ημερών, μα τώρα καθίστε καλά αλλιώως θα φέρουμε τους κοινωνιολόγους μας, τους ανθρωπολόγους μας, τους ψυχιάτρους μας! Σαν καλοί πατεράδες ανεχτήκαμε με συγκράτηση το συναισθηματικό σας ξέσπασμα – τώρα δέστε πώς χάσκουν άδεια τα θρανία, τα γραφεία και οι βιτρίνες! Ήρθε η ώρα για επιστροφή κι όποιος αρνηθεί αυτό το ιερό καθήκον θα χτυπηθεί, θα κοινωνιολογικοποιηθεί, θα ψυχιατριοποιηθεί. Τούτη η έγκληση πλανάται πάνω από την πόλη: «Είστε στα Πόστα σας;» Η δημοκρατία, η κοινωνική αρμονία, η εθνική ενότητα και όλες οι μεγάλες αγκαλιές που βρωμάνε θάνατο έχουν ήδη απλώσει τα κουλιά τους..

Η εξουσία (από την κυβέρνηση ως τους γονείς) αποσκοπεί όχι απλά στην καταστολή της εξέγερσης και της γενίκευσής της, μα στην παραγωγή μιας σχέσης υποταγής-υποκειμενοποίησης. Μια σχέση η οποία ορίζει τον βίο, δηλαδή την πολιτική ζωή, ως μια σφαίρα συνεργασίας, συμβιβασμού και συναίνεσης. «Πολιτική είναι η πολιτική της συναίνεσης, τα υπόλοιπα είναι συμμοριτοπόλεμος, μπάχαλα, χάος»: να μια πιστή μετάφραση όσων μας λένε. Της προσπάθειάς τους να αρνηθούν τον ζωτικό κορμό κάθε ενέργειας, και να μας διαχωρίσουν, να μας απομονώσουν από αυτό που μπορούμε να πράξουμε: όχι να κάνουμε τα δύο ένα, μα να σπάμε ξανά και ξανά το ένα σε δύο. Οι μανδαρίνοι της αρμονίας, οι βαρόνοι της ησυχίας-τάξης-και-ασφάλειας μας εγκαλούν να γίνουμε διαλεκτικοί. Όμως αυτά τα κόλπα είναι απειληστικά παλιά και η αθλιότητά τους φαίνεται στις σαπιοκοιλίες των εργατοπατέρων, στα ξεπλυμένα μάτια των διαμεσολαβητών, που σαν όρνια κουρνιάζουν πάνω από κάθε άρνηση, πάνω από κάθε πάθος για το πραγματικό. Τους είδαμε τον Μάν, τους είδαμε στο LA και στο Brixton, τους βλέπουμε εδώ και δεκαετίες να ξερογλείφουν τα ξεψαχνισμένα κοκάρια του Πολυτεχνείου. Τους είδαμε ξανά εχθές που αντί να κηρύξουν γενική απεργία διαρκείας υποκλήθηκαν μπροστά στην νομιμότητα κι ακύρωσαν την απεργιακή πορεία. Γιατί γνωρίζουν πολύ καλά πως ο δρόμος για την γενίκευση της εξέγερσης περνάει

από την μεταφορά της στο πεδίο της παραγωγής — περνάει μέσα από την κατάληψη των μέσων παραγωγής του κόσμου που μας συνθλίβει.

Αύριο ξημερώνει μια μέρα για την οποία τίποτα δεν είναι σίγουρο. Και τί θα μπορούσε να είναι πιο απελευθερωτικό από αυτό μετά από τόσα χρόνια βεβαιότητας; Μια σφαίρα στάθηκε ικανή να διακόψει την στυγνή αλληλουχία τόσων πολλών ημερών που έμοιαζαν τόσο πολύ μεταξύ τους. Η δολοφονία ενός δεκαπεντάχρονου ήταν η στιγμή που συντελέστηκε μια μετατόπιση ικανή να φέρει τα πάνω κάτω. Η μετατόπιση δηλαδή από την διεκπεραίωση μιας ακόμα μέρας στο σημείο που τόσο πολλοί σκέφτηκαν ταυτόχρονα: «Αυτό ήταν, ως εδώ, όλη πρέπει να αλλιάξουν και είμαστε εμείς αυτοί που θα τα αλλιάξουμε». Και η εκδίκηση για τον θάνατο του Αλέξη έγινε εκδίκηση για την κάθε μέρα που είμαστε αναγκασμένοι να ξυπνάμε σε αυτό τον κόσμο. Και αυτό που φάνταζε τόσο δύσκολο αποδείχτηκε τόσο απλό.

Αυτό είναι κάτι που έχει συμβεί, κάτι που έχουμε. Αν είναι κάτι που τρομάζει αυτό δεν είναι άλλο από την επιστροφή στην κανονικότητα. Γιατί στους κατεστραμμένους και ληηλατημένους δρόμους των λαμπερών μας πόλεων δεν βλέπουμε μόνο τα αυτονόητα αποτελέσματα της οργής μας αλλά την δυνατότητα να αρχίσουμε να ζούμε. Πλέον δεν έχουμε άλλο να κάνουμε από το να εγκατασταθούμε πάνω σε αυτή την δυνατότητα μετατρέποντας την σε βίωμα: Προσγειώνοντας στο έδαφος της καθημερινότητας την δημιουργικότητα μας, την δύναμή μας να υλοποιούμε τις επιθυμίες μας, την δύναμή μας όχι να ενατενίζουμε μα να κατασκευάζουμε το πραγματικό. Αυτός είναι ο ζωτικός μας χώρος. Όλα τα άλλα είναι θάνατος.

Όποιος θέλει να καταλάβει, θα καταλάβει. Τώρα είναι η ώρα να σπάσουν τα αόρατα κελιά που καθηλώνουν τον καθένα στην μικρή και μίζερη ζωούλα του. Και αυτό δεν απαιτεί μόνο ή απαραίτητα να επιτεθεί κανείς σε τμήματα και να κάψει πολυκαταστήματα και τράπεζες. Η στιγμή που κάποιος εγκαταλείπει τον καναπέ του και την απαθή ενατένιση της ίδιας του της ζωής και βγαίνει στο δρόμο για να μιλήσει και να ακούσει, αφήνοντας αυθόρμητα πίσω του καθετί ιδιωτικό, εμπεριέχει στο πεδίο των κοινωνικών σχέσεων την αποσταθεροποιητική ισχύ πυρηνικής βόμβας. Και αυτό ακριβώς γιατί η (μέχρι τώρα) καθήλωση του καθένα στον μικρόκοσμό του είναι δεμένη με τις ελκτικές δυνάμεις του ατόμου. Τις δυνάμεις εκείνες που κάνουν τον (καπιταλιστικό) κόσμο να γυρίζει. Αυτό είναι το δίλημμα: ή με τους εξεγερμένους ή μόνος. Και αυτή είναι μια από τις ελάχιστες φορές που ένα δίλημμα μπορεί να είναι τόσο απόλυτο και πραγματικό ταυτόχρονα.